

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoP/6/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115206037
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8115206037.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Škraba a JUDr. Jozefa Engela, v právnej veci starostlivosti o mal. D. G., nar. XX.X.XXXX, trvale J. A. C., zastúpenú v konaní kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov, odbor sociálnych vecí, pochádzajúcu z rodičov Ľ. G., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Í., XX P. J., N. O., P., Q.. N. a C.. D. G., nar. X.X.XXXX, trvale bytom G., C. L. XX, o zníženie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 27P/83/2015-71 zo dňa 19.1.2016, zhodou hlasov členov senátu takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov (ďalej len súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom návrh otca na zníženie výživného zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Aplikujúc ustanovenia §§ 62 ods. 1, 2, 3, 4, 75 ods. 1, 2, 78 ods. 1, 3 všetko Zákona o rodine mal po vykonanom dokazovaní preukázané, že poslednou úpravou výživného v novembri 2016 bol otec zaviazaný prispievať na výživu mal. D. sumou 150,- eur mesačne, čím došlo k zvýšeniu výživného zo sumy 132,77 eur mesačne. Od tohto obdobia ubehol jeden rok, pričom maloletá naďalej navštevuje druhý ročník základnej školy. Pri poslednej úprave výživného bola v ôsmom ročníku, v súčasnosti je v 9. ročníku základnej školy, keď od tohto obdobia nedošlo k podstatnej zmene pomerov na strane maloletej a táto má naďalej zdravotné problémy, pričom v minulosti absolvovala pobyt v K. V. L. D. G. E. J.. Naďalej maloletá býva so svojou matkou a plnoletou sestrou, ktorá študuje na vysokej škole, pričom výdavky matky v súvislosti s bývaním zostali nezmenené. Príjem matky sa mierne zvýšil zo sumy 467,- eur mesačne na sumu 509,- eur mesačne. Otec, ktorý naďalej žije a pracuje v Írsku, má dve vyživovacie povinnosti so svojou družkou, o ktorej počas pojednávania tvrdil, že nevedú spoločnú domácnosť, aj keď žijú v jednom rodinnom dome. Pri poslednej úprave výživného bol otec zamestnaný s priemerným čistým mesačným príjmom 780,- eur. Jeho družka poberala sociálne dávky v sume 600,- eur mesačne, bývali v prenajatom rodinnom dome, za ktorý platili 616,- eur mesačne. V súčasnej dobe je otec práceneschopný, pobera nemocenské dávky v sume 664,- eur mesačne, pričom pred úrazom pracoval do 9.2.2015, bol jeho priemerný mesačný príjem 677,68 eur, čo podľa súdu prvého stupňa je pokles príjmu v období, keď je práceneschopný s posledným príjmom, ktorý má v zamestnaní vo výške 13,28 eur. V tejto súvislosti okresný súd konštatujúc, že aj keď mal za preukázané, že otec v súčasnej dobe nepracuje, pobera nemocenské dávky v zahraničí, nedošlo k takej podobnej zmene pomerov na strane otca, resp. k takému poklesu príjmu, ktorý by odôvodňoval zníženie výživného z jeho strany pre maloletú. Pokiaľ sa otec v priebehu konania bránil tým, že na špecialistu v Í. je potrebné čakať aj dva roky a preto z tohto dôvodu nezahájil liečbu a užíva iba lieky na tlmenie bolesti,

tak podľa prvostupňového súdu nič nebráni otcovi, aby takéto vyšetrenia absolvoval aj na Slovensku, keďže sám uviedol, že v marci minulého roku bol u špecialistu v J., kde mu podali injekcie, ktoré mu však nepomohli. Otec nepreukázal priznanie invalidného dôchodku kvôli zhoršeniu zdravotného stavu, teda súčasné obdobie je podľa prvostupňového súdu len dočasná práceneschopnosť, ktorú má hradenú nemocenskými dávkami, ktorých výška nie je podstatne nižšia, ako výška príjmu, ktorý mal, pokiaľ pracoval. Aj keď tvrdil v priebehu pojednávania, že so svojou družkou nežije, že prispieva na výživu svojich dvoch maloletých detí každému sumou 100,- eur mesačne, uvedené tvrdenie nemal prvostupňový súd za preukázané, keďže maloletej poukázala na to, že otec žije so svojou priateľkou aj naďalej, že táto prišla na Slovensko spolu s otcom a keďže nie je občiankou Slovenskej republiky, tvrdenia otca, že náhodne mali rovnaký let na Slovensko, nie je podložený nevyhnutnosťou jeho družky pricestovať na Slovensko, napr. k príbuzným alebo priateľom. Zároveň otec potvrdil, že absolvoval pobyt v Tatrách, na ktorý mu požičali finančné prostriedky jeho známimi, pričom súd prvého stupňa poukázal na výživné ako prednostnú pohľadávku pred všetkými inými pohľadávkami, keď rodič je povinný v prvom rade si plniť svoju vyživovaciu povinnosť a až následne môže uspokojovať svoje ďalšie potreby, mimo základných potrieb pôžičkami od svojich známych. Keďže súd prvého stupňa nepovažoval pobyt v Tatrách za odôvodnený výdavok na strane otca, zároveň nedošlo k podstatnej zmene pomerov u otca, ani k poslednému poklesu príjmu, u maloletej nedošlo k podstatnej zmene pomerov od poslednej úpravy výživného, považoval súd doposiaľ určené výživné za primerané a také, ktoré je schopné otec platiť. Preto jeho návrh na zníženie výživného v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec, keď uviedol, že jeho príjem v roku 2007, kedy bolo manželstvo rodičov maloletej rozvedené, bol jeho príjem cca 1.400,- eur mesačne a mal dve vyživovacie povinnosti s tým, že na výživné platil 333,- eur (200 + 133) mesačne. V roku 2014 bol jeho príjem cca 780,- eur mesačne a mal štyri vyživovacie povinnosti a platil výživné 550,- eur (200 + 150 + 100 + 100) mesačne. Od februára 2015 je jeho príjem 664,- eur (nemocenská dávka - dlhodobá práceneschopnosť) mesačne a stále má 4 vyživovacie povinnosti a má platiť výživné vo výške 550,- eur, čo však

podľa svojho tvrdenia nezvláda, keď platiť výživné 550,- eur mesačné z príjmu 664,- eur mesačne, je absolútne nezvládateľné. Preto od začiatku svojej práceneschopnosti prispieva na výživné 400,- eur (100 + 100 + 100 + 100). Na prežitie, podľa tvrdenia otca, mu zostáva 264,- eur mesačne, z ktorých musí hradiť všetky svoje výdavky. Pokiaľ sa týka jeho pobytu v Tatrách, tak podľa jeho tvrdenia sa jednalo o jedno popoludnie strávené s jeho deťmi, ktoré sa v tom čase nachádzali so svojou matkou (jeho bývalou družkou) a nemal s týmto pobytom žiadne výdaje. Jeho skutočným dôvodom príchodu na Slovensko bolo súdne pojednávanie v Prešove a návšteva špecialistu algeziológa na klinike v J., z ktorej nakoniec vzišlo, nakoľko nezohnal finančné prostriedky, ktoré by pokryli vyšetrenia na spomínanej klinike. Otec mal za to, že sa pomery na jeho strane ako povinnej osoby zmenili, keď svojej povinnosti platiť výživné sa nemieni vyhýbať, avšak s ohľadom na svoje objektívne možnosti a vyživovacie povinnosti k ďalším trom deťom (W. G., O. G., O. G.) nie je v súčasnosti schopný platiť v určenej výške. V rámci svojho odvolacieho petitu otec navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu otca na zníženie výživného vyhovie.

Matka vo svojom vyjadrení k odvolaniu otca s týmto nesúhlasila, keď uviedla, že niektoré ním tvrdené skutočnosti sa nezakladajú na pravde, pričom otec nezdokladoval výšku nemocenských dávok a nepreukázal doklady o vyživovacej povinnosti na deti v Í.. Rovnako jeho tvrdenie, že nežije so svojou družkou, ale prišiel s ňou a so svojimi deťmi, ktoré žijú s nimi v Í. na Slovensko, je nepravdivé, rovnako ako to, že nemal s týmto výletom žiadne výdaje. V ďalšom poukázala matka maloletej na to, že aj napriek tomu, že otec neustále tvrdí, že nemá peniaze, absolvoval tento výlet do Tatier za účelom stretnutia sa s deťmi, ktoré má s bývalou družkou, avšak s deťmi, ktoré má s matkou maloletej D. G. sa nestretol, ani ich nezobral na výlet do Tatier, a to aj napriek tomu, že tvrdil, že každému prispieva mesačne rovnakým dielom. V ďalšom matka maloletej poukázala na rozpor, keď na jednej strane otec uvádzal, že špecialistu algeziológa na klinike v J. nemohol kvôli nedostatku finančných prostriedkov navštíviť, ale aj napriek tomu, že je dlhodobo práceneschopný s diagnózou vyklenutia platničky, mohol nielenže absolvovať výlet v Tatrách, ale si to dovoľil aj po finančnej stránke. S odvolaním otca matka tiež nesúhlasila z toho dôvodu, že sa zvýšili výdavky na zdravotnú starostlivosť pre maloletú D., keď celú starostlivosť o maloletú zabezpečuje výlučne ona sama, otec sa s maloletou nekontaktuje a ani nejaví o ne žiadny záujem. V ďalšom poukázala matka na dlžné výživné zo strany otca na plnoletú dcéru W. v sume 892,44 eur, ako aj na dlžné výživné pokiaľ sa týka maloletú D. v sume 450,- eur, nakoľko otec svojvoľne posielal výživné

na maloletú D. v sume 100,- eur mesačne, namiesto 150,- eur mesačne. Poukazujúc na uvedené preto matka žiadala, aby odvolací súd odvolanie otca zamietol a potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako správny.

Kolízny opatrovník sa k odvolaniu otca nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1, 2 O.s.p., a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.sp.).

Krajský súd prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia (§ 212 ods. 1, 2 písm. a), ods. 3 O.s.p.) a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, nakoľko rozhodnutím súdu prvého stupňa bol návrh otca na zvýšenie výživného v celom rozsahu zamietnutý a o trovách konania ako závislom výroku, je v celosti správny a preto je ho potrebné ako vecne správny potvrdiť. Uplatnené odvolacie dôvody, ktorými odvolací súd je viazaný, neumožňujú zrušenie, či zmenu napadnutého rozsudku. Pre vec je určujúcim, že sa ním neurčuje vyživovacia povinnosť k maloletej po prvýkrát, resp. po prvýkrát sa nerozhoduje o vyživovacej povinnosti k maloletej, ale ide o návrh na tzv. zmenové rozhodnutie (otec žiadal znížiť už právoplatne určené výživné), pre ktoré je určujúcim zistenie, či došlo k takej zmene pomerov, ktoré umožňujú pri aplikácii ustanovenia § 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine zmenu predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom.

Súd naposledy vo veci výživného na maloletú D. rozhodoval rozsudkom zo dňa 28.11.2014, ktorým okrem iného uložil povinnosť otcovi prispievať na výživu maloletej D. G., nar. XX.X.XXXX, sumou vo výške 150,- eur mesačne počnúc dňom 20.1.2015 (súd prvého stupňa nesprávne zmenil výživné s viazanosťou na dátum právoplatnosti rozsudku). Je nesporné, že za tak krátku dobu - jedného roka, odkedy došlo k určeniu tohto výživného, do doby, kedy rozhodoval súd prvého stupňa v napadnutej veci, nemohlo dôjsť k zásadnej zmene príjmov a výdavkov na strane povinnej osoby - otca, ako aj zmene výdavkov na strane oprávnenej osoby - maloletej D.. K odvolacím námietkam otca odvolací súd udáva, že výživné slúži nielen na uspokojovanie priebežne sa vyskytujúcich potrieb dieťaťa, ale všetkých potrieb potrebných pre jeho všestranný vývoj, a teda aj potrieb, ktoré sa vyskytujú nepravidelne za dlhšie obdobie, ale ktoré sú úplne náhodné. V konaní bolo nesporné a nenamietal to ani otec, že u maloletej D. od posledného rozhodnutia o výživnom, došlo k zhoršeniu zdravotného stavu, keď jej problémy s chrbticou naďalej pretrvávali, ale pridružilo sa k nim aj podozrenie na závažné reumatické ochorenie a v tejto súvislosti musela byť maloletá hospitalizovaná v K. V. L. D. G. E. J., s ktorou hospitalizáciou vznikli matke maloletej nevyhnutné výdavky spojené nielen s pobytom maloletej, ale aj s pobytom matky v tomto zdravotníckom zariadení. Preto pokiaľ odvolací súd by mal prihliadať na zhoršený zdravotný stav u povinnej osoby otca, tak rovnako musí prihliadať na zhoršený zdravotný stav a s tým súvisiace výdaje aj u oprávnenej osoby - maloletej D.. V tejto súvislosti sa viac ako nedôvodným javí porovnanie príspevkov otca na maloleté deti O. S. O., ktoré má otec so svojou družkou žijúcou v Í., keď podľa jeho tvrdenia na výživu každého z nich prispieva sumou po 100,- eur mesačne a to aj napriek tomu, že maloletý O. má 7 rokov a maloletý O. dokonca 4 roky na rozdiel od maloletej D., ktorá v čase rozhodnutia odvolacieho súdu dovŕšila 16 rokov, t. j. medzi týmito maloletými deťmi je značný vekový rozdiel a je viac, ako nepochybné, aj bez ohľadu na nepriaznivý zdravotný stav maloletej D., že výdavky spojené s jej výchovou a výživou musia byť omnoho vyššie, ako výdavky spojené s výchovou a výživou jej nevlastných súrodencov (O. S. O.) navyiac, keď otec v konaní neuviedol, že by z akéhokoľvek dôvodu, či už pre zlý zdravotný stav alebo iné, boli s výchovou a výživou nevlastných súrodencov maloletej D. spojené nejaké mimoriadne navýšené výdavky. Rovnako za nevierohodné považoval nielen súd prvého stupňa, ale aj odvolací súd tvrdenie otca, že tento so svojou družkou aj napriek tomu, že žijú v jednom dome (nejedná sa o obytný dom, v ktorom by boli bytové jednotky), nevedú spoločnú domácnosť a každý má prenajaté iné miestnosti, ako aj tvrdenie otca, že jeho družka aj napriek tomu, že nie je pôvodom zo Slovenska a nemá tu žiadnych príbuzných, navštívila v rovnakom čase, rovnakým lietadlom Slovensko. V tejto súvislosti, pokiaľ otec uvádzal vo svojom odvolaní, že nemal finančné prostriedky, aby kvôli svojmu zdravotnému stavu mohol navštíviť pri svojej návšteve na Slovensku špecialistu v J., je viac ako zvláštne, že mu jeho priatelia a známi požičali finančné prostriedky na výlet do Tatier, ale na omnoho potrebnejšiu cestu (návštevu špecialistu v J.) mu už tieto peniaze nepožičali, resp. otec ich nepoužil na túto, pre neho nesporne dôležitejšiu návštevu. Na jednej strane otec v rámci svojej procesnej obrany uvádzal, že jeho práceneschopnosť je len dočasná, nakoľko aby sa stal v Í. invalidným, potrebuje byť vyšetrený u špecialistu, na ktoré vyšetrenie sa čaká aj

dva roky, pričom keď má možnosť takéto vyšetrenie absolvovať na Slovensku, uprednostní „náhodný“ výlet do Tatier.

Pokiaľ otec vo svojom odvolaní uvádza, že jeho príjem sa znížil zo 780,- eur mesačne v roku 2014 od februára 2015 na príjem 664,- eur mesačne, tak opomenul uviesť, že k zníženiu jeho príjmu v čase, keď pracoval, došlo predtým, ako sa stal práceneschopný, pričom v období od 5.1.2015 do 9.2.2015 dosahoval jeho príjem 677,68 eur mesačne, čo je len nepatrný rozdiel oproti nemocenským dávkam, ktorý správne súd prvého stupňa nezohľadnil v prospech otca. Ohľadom výdavkov otca považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že nie všetky výdavky otca sú nevyhnutné výdavky, keď za takéto v žiadnom prípade nemožno považovať platby otca na internet a káblovú televíziu (UPC) vo výške 44,99 eur mesačne, teda takmer v rovnakej výške, o ktorú žiadal znížiť výživné, keď otec ako manuálne pracujúci nepotrebuje k výkonu svojho povolania mať internetové pripojenie a rovnako nepotrebuje platiť káblovú televíziu.

Pokiaľ odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa nepovažoval vyššie uvedené skutočnosti za dôvod, pre ktorý by malo dôjsť k zníženiu vyživovacej povinnosti otca, považuje ďalej odvolací súd za potrebné poukázať najmä v tej súvislosti, že ako podľa súdu prvého stupňa, tak aj podľa odvolacieho súdu, otec žije so svojou družkou, s ktorou má dve maloleté deti (O. S. O.) v spoločnej domácnosti, a teda spoločne uhrádzajú náklady spojené s chodom tejto domácnosti, a to v súvislosti s tvrdením otca, že po úhrade výživného na všetky 4 maloleté deti mu zostáva na prežitie len 264,- eur mesačne, že tvrdenia otca v odvolaní o tejto skutočnosti preto nie sú správne, keď ďalej odvolací súd považuje za potrebné uviesť, vzhľadom k uprednostneniu výletu otca do Tatier pred návštevou špecialistu v J., že tento si sám zaviniť, že sa nemohol podrobiť špecializovanej liečbe, t. j., že uprednostnil výlet pred prípadným zlepšením svojho zdravotného stavu, s čím je spojená aj možnosť opätovného výkonu pracovnej činnosti otca, v prípade, ak by u neho nepriaznivý zdravotný stav aj naďalej pretrvával, možnosťou otca poberať invalidný dôchodok, či už na Slovensku, alebo v Í.. Je nepochybné, že aby otec mohol poberať invalidný dôchodok, ktorý je v Í., aj podľa tvrdenia otca vyššie, ako nemocenské, musí sám vyvinúť snahu, čo však nijako v konaní nepreukázal a rovnako neboli ani v konaní preukázané akékoľvek zníženie výdavky na maloletú D., keď naopak, okrem vyššie uvedených zvýšených výdavkov v súvislosti s jej nepriaznivým zdravotným stavom a s tým súvisiacou hospitalizáciou spolu s matkou, došlo tak, ako to vyplýva zo správy kolízneho opatrovníka, k zvýšeniu výdavkov aj z dôvodu rastu maloletej na ošatenie a školu, keď táto v súčasnosti navštevuje posledný (deviaty) ročník základnej školy a je nepochybné, že bude pokračovať v školskej dochádzke návštevou strednej školy, s čím sú opäť spojené vyššie výdavky na maloletú D.. Prvostupňový súd preto správne vyhodnotil, že zmena pomerov na strane otca nenastala (jeho príjem je v podstate rovnaký ako v čase, keď pracoval a rovnako má stále, okrem detí z prvého manželstva, aj ďalšie dve vyživovacie povinnosti na svoje deti žijúce v Í.), ale správne vyhodnotil podstatnú zmenu pomerov na strane maloletej D. (zhoršenie zdravotného stavu, zvýšený vek), keď maloletá D. bude tohto roku pokračovať v školskej dochádzke stredoškolským štúdiom.

Pre rozhodnutie o tom, že došlo k podstatnej zmene pomerov nestačí preto len preukázať, že dochádza k zmene pomerov na strane povinného subjektu, ale preukázateľne došlo k podstatnej zmene pomerov na strane maloletej D.. Je ďalej potrebné uviesť, že vzhľadom k tomu, že otec žije v spoločnej domácnosti so svojou družkou, že títo obaja uhrádzajú náklady na chod tejto spoločnej domácnosti a nakoľko otec nevedel, resp. nechcel uviesť príjem svojej družky, keď na priamu otázku na pojednávaní uviedol, že sa k príjmu svojej družky nevie vyjadriť a navyiac na rozdiel od svojho návrhu na tomto pojednávaní uviedol, že na bývanie prispieva len sumou vo výške 40,- eur týždenne, nie je preto nijako opodstatnené, aby došlo zo strany otca k zníženiu jeho vyživovacej povinnosti na maloletú D.. Tu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, t. j. na životnej úrovni ako matky, tak aj otca, ako aj na to, že obaja rodičia sú povinní prispievať na výživu maloletej D. podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. V tomto kontexte preto vyznieva zvlášť argumentácia odvolateľa, ktorý žiada zohľadniť svoj znížený príjem z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu, ale naopak, pokiaľ sa týka zhoršenia zdravotného stavu jeho dcéry D., tento necháva bez povšimnutia. Zároveň je potrebné poukázať na správanie otca, ktorý sa so svojimi dcérami z prvého manželstva vôbec nekontaktuje, kde je potrebné zdôrazniť tak, ako to uviedla matka maloletej vo svojom vyjadrení k odvolaniu, že plnenie rodičovských povinností podľa § 28 Zákona o rodine, je sústavná a dôsledná starostlivosť o východu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletého dieťaťa. V tomto prípade nielen rozhodujúci, ale úplný podiel na výchove maloletej D. má práve matka, pričom otec sa na výžive maloletej podieľa výlučne formou určeného výživného (len finančne), pričom

o náklady spojené s bývaním a stravovaním sa delí so svojou družkou, s ktorou žije v spoločnej domácnosti a s ktorou spoločne uhrádzajú náklady súvisiace so životom tejto spoločnej domácnosti, pričom matka maloletej rovnako žije v spoločnej domácnosti so svojim priateľom, ktorý sa však zdržiava v tejto domácnosti len sporadicky z dôvodu, že je vodičom v kamiónovej doprave, pričom prichádza 2x do mesiaca.

Ak otec namieta svoje ďalšie vyživovacie povinnosti ako odvolací dôvod, ktorým je odvolací súd viazaný, je okrem toho, že tieto vyživovacie povinnosti mal otec už v čase predchádzajúceho určenia výživného na maloletú D., potrebné poukázať na ustanovenie § 75 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého je potrebné prihliadať v prvom rade na odôvodnené potreby maloletej D., ako aj na schopnosti a možnosti a majetkové pomery otca. Keďže príjem otca aj počas jeho práceneschopnosti mu umožňuje platiť výživné v súdom stanovenej výške, ktorá zodpovedá aplikácii označeného ustanovenia § 75 ods. 1, i § 62 ods. 1, 2, 3, 4 Zákona o rodine a takto určené výživné je otec spôsobilý plniť aj popri svojej vyživovacej povinnosti na ďalšie dve maloleté deti a jednu plnoletú dcéru, ktorá naďalej študuje na vysokej škole, krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým zamietol jeho návrh na zníženie výživného na maloletú D. G. (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd poukazuje v súvislosti s námietkami otca uvádzanými v odvolaní, najmä v súvislosti s jeho ďalšími vyživovacími povinnosťami aj na ustanovenie § 28 Zákona o rodine, v zmysle ktorého okrem iných, je súčasťou rodičovských práv a povinností najmä sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletého dieťaťa. V zmysle tohto zákonného ustanovenia je garantované právo rodičov vychovávať svoje deti a naopak pritom sa zaručuje právo na rodičovskú starostlivosť a výchovu. Tento zaručený princíp ochrany práv teda zahŕňa zo strany rodičov zabezpečenie podmienok materiálnej i nemateriálnej povahy k tomu, aby sa dieťa mohlo dostatočne rozvíjať, rozvíjať svoje schopnosti a možnosti vedúce k uplatneniu v spoločnosti. Pokiaľ ide o materiálne podmienky, tie sa realizujú prostredníctvom povinností rodičov podieľať sa na vyživovacej povinnosti k svojim deťom podľa kritérií uvedených v § 62 ods. 2 Zákona o rodine.

Za neprípustné považuje odvolací súd svojvoľné znižovanie súdom určeného výživného zo strany otca, keď tento sa takýmto svojím konaním vystavuje nebezpečenstvu trestného stíhania pre neplatenie výživného.

Krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa i vo výroku o náhrade trov konania (keď otec podal odvolanie proti rozsudku ako celku a výrok o trovách konania je súvisiaci výrok s vecou samou) s odkazom na ustanovenie § 146 ods. 1 písm. h) O.s.p., že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak sa konanie môže začať aj bez návrhu. Podľa § 81 ods. 1 O.s.p., aj bez návrhu môže súd začať konanie vo veci starostlivosti o maloleté deti, keďže konanie o výživnom môže začať aj z úradnej povinnosti, s odkazom na ustanovenie § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p., rozhodol že žiadnemu z účastníkov súdneho konania sa nepriznáva náhrada trov konania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p., kde žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa výsledku, ak konanie sa môže začať aj bez návrhu. Konanie o výživnom je konanie, kde možno začať aj bez návrhu (§ 81 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.